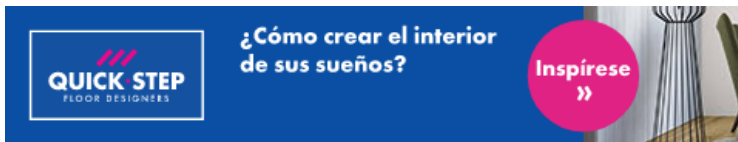

חפש

ע"פ 1460/13 מדינת ישראל נ. דב לפידות

פסק-דין בתיק ע"פ 1460/13

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייים

ע"פ 1460/13

ע"פ 1557/13

לפני:

כבוד המשנה לנשיא מ' נאור

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המערערת בע"פ 1460/13 והמשיבה בע"פ 1557/13:
מדינת ישראל

נ ד ג

המשיב בע"פ 1460/13 והמערער בע"פ 1557/13:
דב לפידות

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 13.01.2013 בתפ"ח 13412-01-12 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' כהן, א' הלמן, ב' ארבל

תאריך הישיבה:
ד' בסיון תשע"ד
(2.6.14)

בשם המערערת בע"פ 1460/13 והמשיבה בע"פ 1557/13:
עו"ד נעימה חנאווי

בשם המשיב בע"פ 1460/13 והמערער בע"פ 1557/13:
עו"ד שלמה אלכביר; עו"ד לירון מלכה

בשם שירות המבחן למבוגרים:
הגב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

לפנינו ערעורים מטעם המדינה, המערערת בע"פ 1460/13 (להלן: המערערת) ומטעם הנאשם, המערער בע"פ 1557/13 (להלן: המשיב), על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (הנשיא י' כהן, השופטת א' הלמן והשופט ב' ארבל) בתפ"ח 13412-01-12 מיום 13.1.2013, בו הושתו על המשיב – לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן שייחס לו ביצוע עבירות מין ואלימות בקטיין – מאסר בפועל למשך שמונה שנים בניכוי תקופת המעצר, שלוש שנות מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהמשיב לא יעבור במשך שלוש שנים כל עבירת מין מסוג פשע; מאסר על תנאי למשך 18 חודשים, והתנאי הוא שהמשיב לא יעבור תוך שלוש שנים עבירת מין מסוג עוון, למעט עבירה לפי סעיף 352 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); יציא לטובת המתלונן בסך 50,000 ש"ח; וקנס כספי בסך 20,000 ש"ח.

עובדות כתב האישום המתוקן

1. המתלונן, יליד 1997, התגורר במועדים הרלבנטיים לכתב האישום בפנימייה בה שימש המשיב מדרך לילה. ביום 23.2.2011 בשעות הלילה, הגיע המשיב אל חדרו של המתלונן בפנימייה, העיר אותו משנתו ולקח אותו בכוח ממיטתו לחדרו. המשיב נעל את דלת חדרו והושיב את המתלונן על מזרון. לאחר מכן התפשט המשיב, התיישב ליד המתלונן על המזרון, נישק את המתלונן בגופו ועל פיו. המשיב הסיר מהמתלונן את בגדיו בכוח, נישק וחייב אותו, כופף את גופו בכוח והחדיר את איבר מינו אל פי הטבעת שלו תוך שהסב לו בכך כאב. במהלך מעשים אלו הכה המשיב את המתלונן בגבו. המשיב אחז בעורפו של המתלונן, החדיר את איבר מינו לפיו והורה לו לבלוע את זרעו. המתלונן ניסה לחשוק שיניו ולמנוע מהמשיב להחדיר את איבר מינו לפיו אך המשיב המשיך במעשיו עד שהמתלונן חש חנק. בהמשך שב המשיב והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן. המשיב לקח את ידו של המתלונן ושפסף באמצעותה את איבר מינו ובהמשך שב והחדיר את איבר מינו אל פי הטבעת של המתלונן. בהמשך, המשיב התלבש והניח אף למתלונן להתלבש. בכל אותה עת המתלונן בכה אך המשיב לא הניח לו. המתלונן ניסה לברוח מהחדר אך המשיב מנע זאת ממנו. המשיב אמר למתלונן כי אם יספר על שאירע הוא יכה אותו.

2. למחרת בבוקר נערכו בפנימייה חיפושים אחרי המתלונן שלא נמצא בחדרו. במהלך החיפושים אחרי המתלונן, הורה המשיב למתלונן, שהיה בחדרו, לשתוק ולא לחשוף את העובדה שהוא בחדרו. המשיב אמר למתלונן כי אם הוא לא ישתוק הוא יפטר בגללו ואם הדבר יקרה הוא יכה אותו. המשיב הורה לקטין להסתתר בארון הנעליים שלו ובהמשך הוציאו מחדרו ואמר לו להגיד שהוא ישן בכיתה הלימוד.

3. לבילי 21.2.2011, הכניס המשיב את המתלונן אל חדרו בכוח, השכיבו על המיטה, הסיר את בגדיו, משך באיבר מינו והסב לו כאב רב. בהמשך החדיר המשיב את איבר מינו אל פי של המתלונן עד אשר הגיע לסיפוק מיני בתוך פיו, כאשר המתלונן חש עקב כך תחושת חנק. במהלך חודש פברואר 2011, הגיע המשיב אל חדרו של המתלונן בשעות הלילה, העיר אותו, לקח אותו לחדרו, הושיבו על מזרון ונעל את הדלת. המשיב התפשט והפשיט את המתלונן וביקש מהמתלונן לנשק אותו. משסירב

המתלונן לעשות כן, נשך המשיב את איבר מינו של המתלונן עד זוב דם. בשל הכאב העז מירר המתלונן בכבי. במהלך חודש פברואר 2011, משך המשיב את חולצתו של המתלונן ושרט אותו בציפורניו. באותו החודש דקר המשיב את כף ידו של המתלונן באמצעות מחט.

4. במהלך החודשים נובמבר 2010 ועד פברואר 2011, במספר הזדמנויות שונות, לקח המשיב את המתלונן לחדרו שבפנימייה ולחדרו של אב הבית, שם הוא החדיר את איבר מינו בכוח לפי הטבעת ולפיו של המתלונן בניגוד לרצונו. במקרים מסוימים עת המתלונן ההנגד למעשיו, הכה בו המשיב. במהלך שנת 2010, במספר הזדמנויות שונות, נהג המשיב לקחת את המתלונן לחדרו או למקומות אחרים בשטח הפנימייה, נגע בגופו של המתלונן וניסה להחדיר ידיו מתחת לבגדיו של המתלונן. במהלך כל המועדים הרלבנטיים לכתב האישום, במספר הזדמנויות שונות, נתן המשיב כסף למתלונן במטרה לשדלו לבוא עימו. המשיב נהג לאיים על המתלונן לבל יחשוף את מעשיו וכי במידה ואלה יחשפו והוא יפטר, הוא יחזור להכותו שכן יש בידיו את מפתחות כל חדרי הפנימייה.

5. נוכח חומרת החשדות כלפיו, הודיע מנהל הפנימייה למשיב כי עליו לעזוב את הפנימייה. ביום 3.3.2011 עזב המשיב את הארץ ושהה בחו"ל עד ליום 1.1.2012. מבלי שניתן היה ליצור עימו קשר.

ההליכים לפני בית המשפט המחוזי

6. בתסקיר שירות המבחן מיום 7.11.2012, צוין כי המשיב לא שיתף פעולה עם קצין המבחן, בנימוק שלא הספיק להתייעץ עם עורך דין וכי אינו בוטח במערכות המיצאות את המסד. לפיכך, התבסס התסקיר על נתונים שלוקטו לשם הכנת תסקיר המעצר. צוין כי המשיב הוא רווק בן 24, בן העדה החרדית. שירות המבחן התרשם כי קיים אצל המשיב עיסוק מיני מוגבר הנובע מדחפים מיניים מודחקים ובלתי ממומשים. קיים אצל המשיב בלבול רב בתחום המיני זאת בשל רצונותיו המיניים אל מול איסור העדה החרדית. חוסר יכולתו של המשיב להפעיל מנגנון שליטה פנימי בעת היחשפותו למצבים מיניים, פוגע ביכולתו לשלוט בדחפיו המיניים וגורם לו לפעול בצורה בלתי נשלטת. בשל כך צוין קצין המבחן כי אין ביכולתו לשלול סיכון להישנות התנהגויות מיניות פוגעניות בעתיד.

7. בהמשך לפניית סגורי המשיב, הורה בית המשפט המחוזי על הכנת תסקיר מילים. בתסקיר מיום 3.1.2013 צוין כי למשיב אין עבר פלילי וכי המשיב לוקח אחריות מלאה לביצוע העבירות בהן הודה. המשיב הביע צער וחוסר בגין הפגיעות המיניות והמקרים הפיזיים והנפשיים שגרם למתלונן. קצין המבחן צוין כי נשמעה מידה של דקלום וחזרה על הדברים באופן שהעלה ספק לגבי אמינות הביטוי הרגשי של המשיב ביחס למתלונן. עלה החשש כי המשיב פועל מתוך ניתוק רגשי וקושי גלגול אמפטי אמיתי לקורבן העבירה. המשיב גרס כי נוצר בינו לבין המתלונן קשר רגשי אשר התפרש על ידו כהסכמה ליחסים מיניים. כאשר המשיב עומת עם העובדה כי השתמש בכוח ואלימות פיזית כלפי המתלונן, הוא חמק ממתן תשובה ישירה בהשיבו כי הוא לוקח אחריות מלאה לעבירות ומודה לביצוען. המשיב צוין כי מעצרו הממושך גרם לו להבין את חומרת מעשיו. המשיב הביע רצונו להשתלב בטיפול וביקש להשתחרר לחלופת מעצר לצורך קבלת טיפול יום יעודי.

8. שירות המבחן צוין כי למשיב אישיות מורכבת וכי הוא מונע על ידי דחפים, בניגוד להתנהלות עם גולות של מותר ואסור בחברה בכלל ובסביבה החרדית בפרט. המשיב צוין בפני קצין המבחן כי הוא נמשך מינית לגברים צעירים אך בו זמנית הוא גם נמשך לנשים, עובדה המקשה עליו לגבש זהות מינית ברורה. קצין המבחן התרשם כי קיימת אצל המשיב נטייה לעיסוק מיני מוגבר ומוסתר, דבר המגביר את רמת הסיכון הטמונה בו בתחום המיני הפוגעני. להערכתו, בדומה לעולה מחוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות, רמת הסיכון הקיימת אצל המשיב לרצידיביזם מיני פוגעני הינה גבוהה. גם בתסקיר זה צוין קצין המבחן כי חוסר יכולתו של המשיב להפעיל מנגנון שליטה פנימי בעת היחשפותו למצבים מיניים, פוגעת ביכולתו לשלוט בדחפיו המיניים וגורמת לו לפעול בצורה בלתי נשלטת. לפיכך, המליץ שירות המבחן להטיל על המשיב עונש מאסר בפועל וצוין כי במסגרת שב"ס קיימות תוכניות טיפוליות מתאימות לעברייני מין.

9. הערכת מסוכנות מינית; המשיב תיאר התנסות מינית עם גבר אך שלל התנסויות מיניות עם נשים בניגוד למה שמסר לשירות המבחן. המשיב הסביר כי בעת הפגישה עם שירות המבחן מסר פרטים מסוימים בעצת עורך דינו. עוד מסר המשיב כי הוא חווה בלבול והתלבטות באשר לזהותו המינית כשדבריו הוא נמשך לגברים נאים. כאשר נשאל לגבי משיכה לנערים השיב כי יש לו משיכה קלה לנערים. כשנשאל אם יש לו משיכה לילדים השיב בשלילה אם כי אישר כי הדבר יתכן כשמדובר בילד יוצא דופן כדוגמת המתלונן שנראה גדול מכפי גילו, גבוה ורזה. המשיב סיפר כי בילדותו נפגע מינית על ידי שני פוגעים שונים בתקופות שונות. עוד צוין כי המשיב מפחית מחומרת המעשים, בעיקר בכל הקשור לאלימות שהפעיל כלפי המתלונן. מדבריו ניכר שימש בעיוותי חשיבה אופייניים לעברייני מין, לפיהם הוא מייחס הדדיות באשר ליחסים עם הנפגע. עוד עלה במסגרת הערכת המסוכנות ספק לגבי מידת האוטנטיות של אמרות המשיב. הרושם הוא כי המשיב הוא בעל משיכה מינית הוֹפּוֹלִית-הוֹמוֹסֶקְסואלית ויתכן כי אף מדובר בסטייה מינית פדופילית. נסיבות ביצוע העבירות מצביעות על קווים סדיסטיים. מסוכנותו של המשיב הערכה כגבוהה.

10. תסקיר נפגע עבירה; בעניינו של המתלונן הוגשו שני תסקירים מפורטים מטעם המפקחת המחוזית לנפגעי עבירה קטינים. בית המשפט קמא צוין כי התסקירים מעלים תמונה קשה וחמורה באשר לנזקים שגרם המשיב למתלונן. הפגיעות הפיזיות והנפשיות שגרם המשיב למתלונן ולבני משפחתו, בעיקר לאמו של המתלונן, הן המקשות שנחזו ויש בכך ללמד על האכזריות היתרה שבמעשיו של המשיב. נפגע העבירה ומשפחתו יזקקו לטיפול ממושך ושנים של תמיכה.

עיקרי גזר הדין

11. בית המשפט המחוזי הדגיש כי מדובר במסכת קשה בה פוגע אדם שעוסקו בתחום החינוך בקטין הנתון להשגחתו, אשר נתן בו את מבטחו ואמנו כי יגן עליו. בית המשפט הפנה למדיניות הענישה הנהוגת במקרים כגון דא לפיה יש להשיג עונשים חריגים לרצונו מאחורי סורג ובריח. בית המשפט צוין כי גישתו של הסגורים לפיה מן הראוי לנקוט תהליך שיקום אמבולטורי קודם לענישתו של המשיב אינה עולה בקנה אחד עם נורות האזהרה המהבהבות בתיק זה המצביעות על מסוכנותו הגבוהה של המשיב, לאורה הטיפול במשיב צריך שיעשה בין כותלי בית הכלא. בית המשפט הפנה להערכתם של הגורמים המקצועיים לפיה מדובר באדם הנוסק באופן מוגבר בתחום המיני תוך שרמת הסיכון להישנות התנהגויות מיניות פוגעניות עתידיות ממשיכה להתקיים אצלו וכי המשיב מחוסר יכולת להפעיל מנגנון בלימה פנימי בעת חשיפה למצבים מיניים. בית המשפט הדגיש את האכזריות הרבה בה נהג המשיב כלפי המתלונן משך תקופה של מספר חודשים. בית המשפט צוין בהקשר זה כי המשיב נהג להעיר את המתלונן משנתו בלילות, להובילו בכוח לחדרו ולבצע בו מעשים מיניים תוך התעללות אכזרית בגופו, כגון נשיכת אבר מינו עד זוב דם, שריטת גופו בציפורניו, דיקורת כף ידו באמצעות מחט ומשיכת אבר מינו בכוח. בית המשפט הטעים כי הקווים הסדיסטיים שבאישיותו של המשיב, כמו גם ההערכה כי יתכן שהוא סובל מהפרעה פדופילית, מצדיקים הרחקתו מהציבור למשך תקופה ממושכת. בית המשפט קבע כי האיזון הנכון בנסיבות המקרה, בדומה לע"פ 2824/05 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2005) (להלן: עניין פלוני), מוביל למסקנה כי אין זה ראוי לקיים טיפול במשיב במסגרת אמבולטורית טרם ריצוי מאסרו. עוד הדגיש בית המשפט כי המשיב גרם למתלונן ולמשפחתו לנזקים קשים ביותר. העבירות אותן ביצע המשיב מצויות ברף הגבוה מבחינת מידת חומרתן ואופי היחסים שבין המשיב למתלונן מצביעות אותן בדרגה אחת על עומקם ומשפחתו מין הנעברות כלפי קטינים בתוך התא המשפחתי.

12. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירות הוא 15-6 שנות מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט הדגיש כי התקדימים שהובאו על ידי המשאמה אינם רלבנטיים שכן מדובר בגברים מבוגרים שביצעו עבירות מין בניגוד לעבירות בהן נפגשו באקראי. כמו כן הדגיש בית המשפט כי התקדימים שהציגה הסגוריה נוגעים לעבירות מין ברף הנמוך יותר בחומרתן, ולפיכך גם אלו אינם מתאימים בנסיבות המקרה. בית המשפט שקל לקולא את גילו הצעיר של המשיב, את עברו הנקי ואף במידה מסוימת את הבעת החרטה ואת העובדה כי הודה במעשים המיוחסים לו ובכך חסך את העדות המימרת של המתלונן. כמו כן נתן דעתו בית המשפט לטענות הסגורים כי המשיב עבר מסכת התעללות מינית ופיזית קשה בהיותו קטין. לפיכך, הושתן על המשיב העונשים שפורטו ברישאו.

נימוקי המעוררת

13. המעוררת – באמצעות באת כוחה, עו"ד נעימה חנאווי – טוענת כי יש להחמיר בעונשו של המשיב. המעוררת טוענת כי עסקין במסכת עובדות מזעזעת באכזריותה ובשפלותה. המעוררת טוענת כי העונש אשר הושת על המשיב אינו הולם את חומרת המופלגת של העבירות בהן הורשע ואת נסיבות ביצוען. המתלונן נשלח על ידי משפחתו קשת היום, בהיותו בן 13, לפנימייה מרוחקת מביתו תוך אמונה כי יזכה בה לביטחון, רווחה, שלווה וחינוך דתי. בהיותו מרוחק מביתו וממשפחתו התומכת, נפל המתלונן טרף לידי של המשיב אשר אמור היה לדאוג לצרכיו ולהוות לו משענת תומכת ודוגמה. המשיב מצא במתלונן קורבן נוח מאחר שהיה מבודד ותלוי בו. המשיב הפך את המתלונן לכלי פורקן לדחפיו המיניים והאלימים. המעוררת טוענת כי הערכת המסוכנות ביחס למשיב והמלצת שירות המבחן היו צריכות להוביל להרחקתו של המשיב מהציבור לתקופה ממושכת יותר. המעוררת טוענת כי לא ניתן משקל הולם לאלימות לשמה שהופעלה כלפי המתלונן בנוסף לביצוע עבירות המין. המעוררת מדגישה את חזרת האמון שניתן במשיב ואת הנזקים הקשים שגרם למתלונן ולמשפחתו. עוד טוענת המעוררת כי ניתן משקל גדול מדי לגילו הצעיר של המשיב ולעברו הנקי. בהקשר זה טוענת המעוררת כי נסיבותיו האישיות של העברייני נסוגות אל מול חומרת העבירות ונסיבות ביצוען. מכל הטעמים לדעיל עותרת המעוררת להחמרת עונשו של המשיב.

נימוקי המשיב

14. המשיב – באמצעות באת כוחו, עו"ד לירון מלכה – טוען כי יש לאפשר לו לעבור בדיקה במרכז לטיפול יום לעברייני מין במרכז הארץ, לחלופין לקצר באופן משמעותי את תקופת המאסר בפועל שהושתה עליו ולדחות את ערעורה של המעוררת על קולת העונש. המשיב טוען כי הוא מגויס לטיפול וכי בהיעדר טיפול מתאים ייזק האינטרס הציבורי שבשיקומו. המשיב מדגיש כי מעשיו לא בוצעו בשל אכזריותו אלא על רקע היותו קורבן התעללות מינית בילדותו. לטענתו, דווקא משום היותו קורבן היה מקום לשקול ביתר שאת את האפיק הטיפולי. המשיב טוען עוד כי לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות, לגילו הצעיר ולהיעדר עבר פלילי. המשיב טוען כי אין באפשרותו לעמוד בתשלום הפיזי והקנס גם יחד ומבקש לפרוס את סכום הפיזי בו חויב לתשלומים.

הדיון שלפנינו

15. במהלך הדיון שנערך לפנינו הגיעו הצדדים לכלל הסכמה כי הקנס שהושת על המשיב יומר לפיצי לטובת המתלון.

16. באשר לבקשת המשיב לשחררו ממאסר לצורך קבלת טיפול אמבולטורי; באת כוח המשיב ציינה כי אמנם מרשה עומד על ערעורו בהקשר זה אך היא ערה לקושי הנוגע לכך שהמשיב כבר החל בריצוי תקופת מאסרו.

17. נציגת שירות המבחן למבוגרים, הגב' ברכה וייס, הסבירה כי קיים קושי ליתן המלצה לשחרר את המשיב לקבלת טיפול אמבולטורי נוכח הערכת המסוכנות הנשקפת ממנו ומבנה אישיותו. כפי שעמד על כך שירות המבחן בתסקירים שהוגשו בעניינו של המשיב. הגב' וייס הסבירה כי בעניינם של עברייני מין המתחילים בריצוי תקופת מאסר ממושכת, הטיפול בעבירות המין גופן במסגרת שיקום האסיר נעשה בשלב מתקדם יותר של המאסר, אך ניתן מענה טיפולי הולם גם בתחילת המאסר. אמנם טיפול זה אינו מתמקד ישירות בעבריינות המין אך הוא עוסק בהיבטים טיפוליים אחרים ומכין את האסיר לטיפול בעבריינות המין בהמשך המאסר.

18. בתום הדיון שנערך לפנינו איפשרנו לאמו של המתלון להשמיע דבריה. התרשמו מהכאב והסבל שנגרמו למתלון ולמשפחתו בשל מעשיו של המשיב ולתקוותם לסיים ההליכים הפליליים בעניינו של המשיב בהקדם מבלי שנקל בעונשו.

דיון והכרעה

19. לאחר שעינו בנימוקי הערעור והאזנו בקשב רב להשלמת הטיעון בעל-פה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור מטעם המשיב להידחות ודין הערעור מטעם המדינה להתקבל.

20. באשר לערעורו של המשיב בגדרו עותר הוא לאפשר לו בדיקה במרכז לטיפול יום לעברייני מין במרכז הארץ על מנת לבחון אפשרות שילובו בטיפול אמבולטורי עובר לדיון בשאלת ענישתו;

ראשית, כידוע, המדיניות השיפוטית הנוהגת היא כי למעט מקרים חריגים ביותר, ההליך הטיפולי שטרם החל עובר למעצרו או מאסרו של נאשם צריך שיתקיים לאחר שחרורו ממאסר, מבלי לגרוע מאפשרות שילובו בהליך טיפולי בין כותלי בית הסוהר. משכך נקבע כי "הליך השיקום צריך בדרך כלל להשתלב במסגרת ריצוי העונש ולא להתבצע מחוזה לו" (ראו למשל: עניין פלוני, פסקה 10).

ואכן, כפי שציינתי בית המשפט המחוזי וכפי שהובהר במהלך הדיון שנערך לפנינו, על ידי הגב' וייס מטעם שירות המבחן למבוגרים, במסגרת שירות בתי הסוהר ניתן מענה טיפולי הולם לעברייני מין המרצים מאסר ממושך באופן שעשוי לסייע בשיקומם. אציינתי כי למבנה זה של הטיפול במסגרת שב"ס יש גיוון רב, בהינתן מגבלות תקציביות מובנות. ההליך הטיפולי הוא מדורג באופן שבתחילת המאסר ניתן טיפול ראשוני שאמור להכין את האסיר לשלב הבא בשיקומו. שיא ההליך השיקומי הוא בחלק האחרון של תקופת המאסר, זאת על מנת לשמור על אפקטיביות השיקום לקראת השתלבותו של האסיר חזרה בחברה האזרחית [ראו והשוו: ע"פ 9603/09 פלוני נ' מדינת ישראל (27.9.2011), חוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן והערותיו של השופט א' רובינשטיין והאסמכתאות הנזכרות שם].

מהחומר שהונח לפנינו למדנו כי עד כה, במהלך התקופה שמאז החל לרצות את עונשו, שולב המשיב בקבוצת מודעות לטיפול בעברייני מין ובהמשך בקבוצה פסיכו-חינוכית לעברייני מין.

שנית, אף לגופו של עניין צדק בית המשפט קמא משסירב כי המשיב יופנה לבדיקה לצורך בחינת התאמתו למסגרת טיפולית אמבולטורית מחוץ לכותלי בית הסוהר. הערכת מסוכנותו של המשיב כגבוהה, כמו גם התרשמות שירות המבחן מאישיותו המורכבת והיעדר מנגנוני שליטה עצמיים בהישפוט למצבים מיניים ומהאפשרות כי הוא סובל מפדופיליה, אינם מאפשרים ליתן לו טיפול המצריך שהותו סגור וברחי [ראו והשוו: ע"פ 7027/04 מלול נ' מדינת ישראל (30.1.2006), פסקה 5]. עולה אפוא כי העדפת טיפול אמבולטורי בנסיבות כגון דא אינה מתיישבת עם האינטרס הציבורי שבהרחקת המשיב לצורך הגנת הציבור והבטחת שלומו וביטחונו האישי.

21. כאמור, הצדדים הסכימו כי סכום הקנס יומר לטובת פיצי למתלון. לעניין טענתו של המערער כי הוא אינו יכול לעמוד בשיעור הפיזי ובאשר לבקשתו לפרוס לתשלומים את סכום הפיזי בו חויב; כידוע, יכולת הכלכלית של נאשם אינה מהווה שיקול מכריע בקביעת שיעור הפיזי לטובת נפגע העבירה [ראו למשל: ע"פ 3116/13 קבלאן נ' מדינת ישראל (15.10.2013), פסקה 15], מה גם שהמערער לא צירף את המתלון כצד לערעור [ראו למשל: ע"פ 8233/05 פלוני נ' מדינת ישראל (14.8.2008), פסקה 17]. לעניין פריסת הפיזי לתשלומים, על המשיב לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות בהתאם להליכים המותווים בחוק המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995. לאור הטעמים האמורים, אמליץ לחברתי לדחות את ערעורו של המשיב.

22. באשר לערעור המדינה על קולת העונש, כאמור אני סבור כי יש מקום לקבלו. הפרשה שלפנינו מאופיינת במספר מימדי חומרה שבהצטברותם לא ניתן להסתפק לטעמי בעונש של שמונה שנות מאסר בפועל, הגם שאין מדובר בעונש קל.

המשיב, ששימש כמדריך לילה בפנימייה, הפר את האמון שניתן בו ופגע בקטין, אחד מחניכי הפנימייה, שהיה אמור לדאוג לרווחתו ולביטחונו. המשיב ניצל את חולשתו של מי שהיה תלוי בו ושהה בפנימייה הרחק מביתו וממשפחתו.

לא מדובר במעידה חד פעמית אלא במסכת התעללות מינית וגופנית שנמשכה על פני תקופה ממושכת למדי כמתואר בכתב האישום המתוקן. המשיב יכול היה להפסיק את מעשיו אילו רצה בכך, אך שב והתעלל במתלון פעם אחר פעם לאורך פרק זמן לא קצר עד שמעשיו התגלו והוא התבקש לעזוב את הפנימייה.

המעשים המיניים בוצעו על ידי המשיב באכזריות רבה ובאטימות לב תוך הפעלת אלימות קשה ואימים כלפי המשיב. המשיב היה נוהג להעיר את המתלון בשעות הלילה, ביצע בו מעשי סדום פעמיים רבות תוך שהוא מסב לו כאב רב בהחדרת איבר מינו לפי הטבעת של המתלון פעם אחר פעם. כמו כן החדיר המשיב את איבר מינו לפיו של המתלון פעמים רבות והכריח אותו לבלוע את זרעו עד שהמתלון חש מחנק. בנוסף, המשיב שרט את גופו של המתלון, דקר אותו במחט ונשך את איבר מינו תוך שגרם לו לדימום. ואכן, הגורמים המקצועיים ציינו כי קיימים דפוסים סדיסטיים באישיותו של המשיב.

המשיב גרם למתלון ולמשפחתו נזקים פיסיים ונפשיים קשים ביותר, כפי שצוין בתסקירי נפגע עבירה ובגדר דיון של בית המשפט המחוזי. אף אנו התרשמו מהשבר שגרם המשיב למתלון ולמשפחתו לאחר שהאזנו לדבריה של האם בתום הדיון שנערך לפנינו. עולה כי המתלון הוא שבר כלי וזרכו לשיקום צפויה להיות ארוכה וקשה.

על אף גילו הצעיר של המשיב, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והתרשם כי הודאתו אינה כנה לחלוטין.

23. מאפיינים אלו של חומרת העבירות שביצע המשיב, נסיבות ביצועו, מאפייניו האישיים של המשיב ועמדתם המקצועית של שירות המבחן ושל המרכז להערכת מסוכנותו, גוברים לטעמי על נסיבותיו האישיות של המשיב, לרבות גילו הצעיר והיעדר עבר פלילי. באשר לטענתו של המשיב כי הוא נפל קורבן להתעללות מינית בצעירותו, הרי שמדובר בטענה שאין לה כל סימוכין מלבד טענתו של המשיב שלא נשמעה מפיו במהלך החקירה המשטרית.

24. סבורני כי נוכח מימדי החומרה שבמסכת העבריינות מושא הערעור, צודקת המערערת בטענתה כי העונש שהושת על המשיב אינו מקיים את עקרון ההלימה ואת תכליות הענישה שבמניעה והרתעה. גם מסוכנותו של המשיב תומכת בהחמרת עונשו על מנת להרחיקו מהציבור לתקופה ממושכת יותר. כיוון שערכאת הערעור אינה

נוהגת למצות את מלוא חומרת הדין עם נאשם הייתי מציע לחברותי להחמיר בעונשו של המשיב ולהעמידו על עשר שנות מאסר כאשר יתר רכיבי העונש יעמדו בעינם, למעט כאמור המרת רכיב הקנס לפיצוי שישולם לטובת המתלונן, בהסכמת הצדדים.

25. אשר על כן, אציע לחברותי לקבל את ערעור המערערת ולדחות את ערעור המשיב, כאמור בפסקה 24 לעיל.

ש ו פ ט

המשנה לנשיא מ' נאור:

אני מסכימה.

המשנה לנשיא

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתנה היום, ב' בתמוז תשע"ד (30.6.2014).

המשנה לנשיא ש ו פ ט ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. W03.doc_13014600 חכ
מרכז מידע, טל' XXXX333-077; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

[בית משפט השלום](#) | [בית משפט המחוזי](#) | [בית משפט העליון](#) | [בית הדין האיזורי לעבודה](#) | [בית הדין הארצי לעבודה](#) | [בית הדין לשכירות](#) | [בית משפט לעניינים מינהליים](#) | [בית משפט לעניינים כלכליים](#) | [בית המשפט לתביעות קטנות](#)
©2011-2017 ruling.co.il. כל הזכויות שמורות. | [עמוד הבית](#) | [תנאי שימוש](#) | [צור קשר](#)